

Piše Dušan Stojičević

Duboko zavaljen u svom ligeštulu, dunavski pirat Sima sunčao se prvi put ove godine. Piratski brodić „Simina laguna“, krcat nelegalnim goodiesima na medijima i serverima, stajao je ukotvljen za dok Luke Beograd, a sa njega se pružio divan pogled na upravnu zgradu. Buka koja je dopirala iz tog pravca nije mnogo zabrinula Simu, jer je to bilo uobičajeno vreme za napad topovske divizije advokata gradskih vlasti (potpomognute pešadijom tužilaštva), dok su se iz zgrade često čuli povici „Miško, pazi zakonski metak“ i „Hvala, Beko“. Nabio on sluške Cowona S9, nabavio ih je uzvodno negde kod Beča, i

ne čuje svu tu buku. Na glavi mu je još i onaj rajf, te se igra na svom laptopu u krilu. Definitivno ništa nije moglo poremetiti Siminu idilu, zarađenu bežanjem od vodenih sajberpatrola policije cele zime. Tek odjednom, nema sunca! Sima pogleda u tamno nebo, kad na mestu gde je pre neki tren ono bilo, počеше da blinkaju, nekako proročanski, velika crvena slova „Oracle“. „Šta se dešava, gde mi je sunce?“, pitao se Sima.

Dok je sedeo tako zbunjen i zurio u slova na nebu, na doku se pojavio poštar. Onako rutinski, Sima skoči i sakri se iza ligeštula (kao iza firewalla), to mu je uslovni refleks, kad ugleda uniformisano lice. Poštar zagleda brod, ne vide nikog i na pramcu ostavi nekakvu kovertu. Mobilizacija, sudski poziv ili kakav spem? – kopkalo je Simu. Prišunja se i vide da je pismo od njegovih zalivčana iz Švedske, koji traže sitnu pozajmicu i cigarete da im katkad odnese u bajbok. „E, na šta spadoše, a bila je to zemlja i po“, pomisli on i krenu do grada sa koferčetom pod miškom. Nema čvarenja na suncu, pa da mu ne propadne dan, a i da sakupi koju kintu za drugare iz Švedske. Usput je nabrao neku kutiju pored kontejnera, čisto da na njoj raspri koferče i ponudi filmove za koje ni reditelji još nisu svesni da su ih snimili. Njegov ugao ga je čekao, te se rutinski osvrnuo nekoliko puta i pošto nije uočio uniforme, razvio je svoju firmu. Tu je i novi „Svet kompjutera“ da se kupci obaveste, koferče je otvoreno – sve spremno za mlaćenje dengi. Prolaze sati, ali niko da priđe. Mirišući se ispod mišica, Sima se pitao u čemu je stvar. Gleda prolaznike, a oni raznose legalne primerke softvera, nose kompjutere i laptope ko da ih negde u blizini dele po GNU licenci.

E, kad su dvojica pronela orman sa nekoliko 1U servera, skupi Sima firmu pod mišku i krene da nađe gde izvire sva ta IT oprema. Zbuni se – kolega svuda po ulici i svi diluju legalnu robu. Pukla ova firma, pukla ona firma, te budzašto rasprodaju IT opremu i legalan softver. Nemaju pare da plate reciklažu 20 dindži/kg, pa po Siminom principu – direktor i sekretarica (u minću, zarad bolje prodaje) iza kutije, na kutiji roba, pa ko voli – samo solarno, jer nema sunca... „E, Simo, oteše ti legalci posao na ovu svetsku krizu“, pomisli on. Pokunjeno šetkajući nazad ka „Siminoj laguni“ razmišljao je kako sad da udomi hiljadu kopija novog Riddicka i proklinjao legalce. Popeo se na brod, uzeo gitaru u ruke, upalio „maršala“ i pokrenuo na njemu najnoviju verziju Guitar Heroa da se smiri. Pleo je po gitari i „maršalu“ duže vreme, kad mu sinu – „250 mu GTSova, pa ja mogu da se bavim 3D animacijom“. Gladeći riđu bradu, listao je najnoviji SK i rešio – Sima goes to Hollywood!